

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2017. év február hó 23. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2016. év január hó 13. napján kelt 10.B.88/2015/38. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott büntetését 2 (kettő) év szabadságvesztésre és 2 (kettő) év közügyektől eltiltásra enyhíti.

A szabadságvesztést börtön fokozatban kell végrehajtani.

A vádlott legkorábban a szabadságvesztés fele részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A bűnjeljegyzék 1. és 2. tételszám alatti üvegek elkobzását mellőzi, a lefoglalásukat megszünteti és megsemmisítésüket rendeli el.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 70.226,- (hetvenezer-kettőszázhuszonhat) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék a 2016. január hó 13. napján kihirdetett 10.B.88/2015/38. számú ítéletében bűnösnek mondta ki a vádlottat magánlaksértés büntetében [Btk. 221.§ (2) bek. a) és c) pont], testi sértés büntetnének kísérletében [Btk. 164.§ (1) bek. és (8) bek. I. fordulat], 2 rendbeli testi sértés büntetnének kísérletében [Btk. 164.§ (1) és (3) bek.], valamint folytatólagosan elkövetett zaklatás vétségében [Btk. 222.§ (2) bek. a) pont], ezért őt - halmazati büntetésül - 3 év 6 hónap börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte, azzal, hogy legkorábban a büntetés 2/3 részének a kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítéletet az ügyész annak kihirdetésekor tudomásul vette, a vádlott és védője a jogorvoslati nyilatkozat megtételére három napi határidőt tartott fenn, majd a védő a törvényes határidőn belül a büntetés enyhítése érdekében fellebbezést jelentett be.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.352/2015/6-I. számú átiratában a védelmi fellebbezést nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hibátlan és hiánytalan, a szükséges részletességgel tett eleget indokolási kötelezettségének is. Részletes és logikus érvek mentén fejtette ki, hogy mely bizonyítékot és miért fogadott el, a tényállást a vádlotti védekezéssel szemben miért a tanúk vallomására és az orvosszakértői véleményre alapította. Okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, a cselekmények jogi minősítése törvényes. Helyesen járt el, amikor a vádlottra kedvezőbb elbíráláskori törvény alkalmazása mellett döntött, a kiszabott fő- és mellékbüntetés neve és mértéke is megfelelő. A

középmértéket meg sem közelítő szabadságvesztés inkább enyhe, mint eltúlzott, további enyhítésére alap nincs. Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Be. 360.§ (4) bekezdése szerint tanácsülésen a Fővárosi Törvényszék 10.B.88/2015/38. számú ítéletét a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján hagyja helyben. A nyilvános ülés kitűzését követően BF.352/2015/10. számú átiratában bejelentette, hogy azon részt venni nem kíván.

A védő a másodfokú nyilvános ülésen előadott perbeszédében a korábban enyhítésért bejelentett fellebbezését részben módosított tartalommal, a magánlaksértés büntette és a folytatólagosan elkövetett zaklatás vétsége tekintetében felmentést célzóan is fenntartotta. Indokolásában az elsőfokú eljárásban előadott perbeszédére utalva előadta, hogy a vádlott nem zaklatta a sértettet, korábban együtt éltek, pénzt adott kölcsön neki és amikor kiderült, hogy az eltűnt, akkor hívta telefonon, hogy oldják meg a lakás kérdését. A beszélgetések során azonban agresszív magatartást nem tanúsított. A magánlaksértést illetően kiemelte, hogy a vádlott előre megbeszélt időpontban kereste fel a sértettet a pénzügyi kérdések tisztázása érdekében, az ajtó nyitva volt, várták is őt. Mindezekre figyelemmel mind a zaklatás mind pedig a magánlaksértés bűncselekménye tekintetében felmentő rendelkezés meghozatalát tartotta indokoltnak. A vádlott terhére rótt testi épség elleni bűncselekmény tekintetében a tényállást nem támadta, azonban felhívta a figyelmet arra, hogy védence szorongásos rendellenességben szenved, amikor ideges gyógyszer szed, feszült helyzetekben vannak nem tiszta pillanatai. A tapétavágó nem abból a célból volt nála, hogy azt használja, azzal indulatos állapotában csupán hadonászott, szúró mozdulatot nem tett és kizárólag felhámsérüléseket okozott, súlyos sérülés okozása szándékában nem állt. Indulatos viselkedésében a pénzügyi elszámolás mellett a sértett hűtlensége is közrehatott. A dulakodáshoz ez vezetett, annak során - bár látlelet nem készült - a vádlott is megsérült. A büntetés kiszabása kapcsán felhívta a figyelmet arra, hogy a cselekmények kísérleti szakban rekedtek, a cselekményt részben elismerte, az elkövetéskor beszűkülte tudatállapotban volt, hosszú ideje Magyarországon él, a hatóságokkal összeütközésbe soha nem került. Az esetet követően teljesen visszahúzódóvá vált, szégyelli a történeteket, szeretne Törökországba visszamenni, melyekre figyelemmel a testi sértések kapcsán a kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt.

A vádlott a személyi körülményeivel kapcsolatban elmondta, hogy piacozással már hosszabb ideje nem foglalkozik. Elektronikus könyvtárral rendelkezik, melyből ingyenesen juttat diákoknak könyveket. Megélhetését tartalékaiból és a tulajdonában lévő ingatlanok bérbeadásából származó átlagosan havi 350.000,- forint összegű jövedelméből biztosítja. A történeteket sajnálja, nem állt szándékában senkinek sérülést okozni.

Az utolsó szó jogán érdemben felszólalni nem kívánt.

A védő fellebbezése alapján a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 2016. január 13. napján kelt 10.B.88/2015/38. számú ítéletét a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék a perrendi szabályokat alapvetően betartotta. A Be. 373.§ (1) bekezdés I-II. és IV. pontjaiban rögzített, az ítélet hatályon kívül helyezéséhez vezető abszolút eljárási szabálysértést nem észlelt, ilyenre a felek sem hivatkoztak. Az arab anyanyelvű, a magyar nyelvet csak korlátozottan ismerő vádlott részére arab nyelvű tolmács közreműködését maradéktalanul biztosította, helyesen járt el akkor is, amikor a védői észrevételnek helyt adva a vádlott elmeorvos szakértői vizsgálatát - immár arab tolmács

közreműködését előírva - ismételten elrendelte. Megsértette ugyanakkor a Be. 9.§ (3) bekezdésében és a Be. 262.§ (6) bekezdésében írtakat, amikor az elsőfokú ítélet arab nyelvre történő lefordítása és a fordítás vádlott részére történt kézbesítése iránt szükséges intézkedéseket elmulasztotta és a vádlott részére csak a magyar nyelvű ítélet egy kiadmányát kézbesítette. Az ítélet tábla e mulasztást akként orvosolta, hogy másodfokú nyilvános ülés előtt a vádlott részére tolmács segítségével az ítéletet lefordíttatta, a vádlott által a védekezésre való felkészüléshez szükségesnek ítélt időt részére biztosította, majd a másodfokú nyilvános ülést a vádlott és a védő egybehangzó indítványára tartotta meg azzal, hogy a az elsőfokú ítélet terhelt anyanyelvére történő lefordítása iránt a másodfokú határozat lefordításával egyidejűleg intézkedik. Tekintettel arra, hogy a vádlott és védője kijelentette azt is, hogy a másodfokú nyilvános ülésre maguk is tolmács segítségével készültek fel, melynek során az elsőfokú bíróság ítéletét is részletesen áttekintették, az ítélet lefordításának elmulasztása a terhelt védekezéshez való jogát érdemben nem csorbította, az eljárás tisztességes voltát nem érintette.

A tárgyalás folytonosságával kapcsolatos, a Be. 287.§-ában írt a követelményeket megtartotta, a tárgyalást elnapolása esetén 6 hónapon belül folytatta. Észlelte ugyanakkor a másodfokú bíróság, hogy vélhetően jegyzőkönyvezési hiba folytán a 2015. szeptember hó 09. napján tartott, valamint a 2015. december hó 11. napján tartott tárgyalás 24. és 36. számú jegyzőkönyveiből nem állapítható meg, hogy a bíróság a Be. 287.§ (5) bekezdésében írtak szerint a felek részére a tárgyalás legutóbbi részéről készült jegyzőkönyv ismertetése tárgyában az indítványtétel lehetőségét biztosította volna. Miután azonban e jogukról az érintetteket a Be. 62.§-ával összhangban a 2015. május 15. napján tartott tárgyalás jegyzőkönyve alapján az eljárás korábbi szakaszában már tájékoztatta, a 24. és 36. számú jegyzőkönyvek pedig ilyen irányú indítványt, vagy annak elmulasztásával összefüggő észrevételt - e jog ismerete ellenére - nem rögzítettek, eljárási szabálysértés nem valósult meg.

Érdemben eleget tett a bizonyítás törvényességével kapcsolatos előírásoknak is. A vádlott, a tanúk és a szakértők figyelmeztetésére és azzal kapcsolatos nyilatkozataik rögzítésére a büntetőeljárási szabályokkal összhangban állóan került sor azzal, hogy a tanú esetében a Be. 85.§ (3) bekezdésében írtakkal szemben a tanúvallomás jogosulatlan megtagadására történt figyelmeztetés elmaradt, míg a tanú estében utalni kell arra, hogy a Be. 85.§ (3) bekezdésének a 2010. évi CLXXXIII. törvénnyel történt és 2011. március 01. napjától hatályos módosítására figyelemmel a mentő körülmény elhallgatása törvényi következményeinek a felhívására sürgősen kerülni kellett sor. E bűncselekményt a tanúként kihallgatott személy formailag el sem követheti, cselekménye ez esetben hamis tanúzásként értékelendő, míg a tanúvallomás jogosulatlan megtagadása a Btk. 277.§-a alapján elzárással büntetendő vétség. Mindezen formai hibáknak azonban a tanúvallomások bizonyítékként történő felhasználhatóságára érdemi kihatása nincs.

A Be. 101.§ (2) bekezdésében írtakat figyelmen kívül hagyva járt el, amikor a vádlott elmeállapota vonatkozásában a 2015. május 15. napján tartott tárgyaláson kizárólag dr. orvosszakértőt hallgatta meg, annak ellenére, hogy a hivatkozott törvényi rendelkezés szerint e tárgykörben két szakértő alkalmazása kötelező. Tekintettel azonban arra, hogy a szakértő a nyomozás során a törvényi előírásoknak megfelelően dr. elmeorvos-szakértő bevonásával elkészített szakvéleményt az írásbelivel azonos tartalommal fenntartotta, ennek az eljárási szabálysértésnek a bizonyíték értékelésére érdemi kihatása nem volt.

Megsértette a Be. 299.§ (1)-(3) bekezdésében írtakat, amikor a 2015. december 11. napján tartott tárgyaláson dr. .. és dr. .. szakértő által adott elmeorvos-szakértői véleményt anélkül olvasta fel, hogy a tárgyalásra a szakértőket idézte, vagy arról értesítette volna, illetve, hogy az értesítés mellőzésének a Be. 108.§ (6) bekezdésében írt feltétele fennállt volna. Mivel azonban a szakvéleménnyel kapcsolatban kétség nem merült fel, a felek a szakvélemény felolvasását követően a szakértő tárgyaláson történő meghallgatását nem kérték, e szabálysértés a bizonyíték kirekesztéséhez a Be. 78.§ (4) bekezdésére figyelemmel ugyancsak nem vezethetett.

A törvényszék eleget tett ügyfelderítési kötelezettségének is. Az ügy érdemi elbírálásához szükséges bizonyítást lefolytatta, az ügyész által indítványozott bizonyítékokat maradéktalanul beszerezte. A vádlott kihallgatását követően a sértetteket, a tanúkat a tárgyaláson kihallgatta. Az eljárás korábbi szakaszában tett vallomásaikat a Be. 291.§ (3)-(5) bekezdésével, illetve a Be. 297.§ (1) bekezdésével összhangban a tárgyalás anyagává tette, az eltérésekre az érintettek nyilatkoztatta, a vallomások közti ellentmondások feloldását szükség esetén szembesítés útján megkísérelte. A sértettek sérüléseinek keletkezési körülményei, jellege és gyógytartama tárgyában, továbbá a vádlott elmeállapota vonatkozásában is szakvéleményt adó dr. .. orvosszakértőt a tárgyaláson is meghallgatta, az írásbeli szakvéleményben 5. pont alatti jelezett sérülése kapcsán mutatkozó ellentmondás elírásból fakadó voltát tisztázta, csakúgy, mint a sértett esetében azt, hogy a közvetlen életveszélyes sérülés bekövetkezésének reális lehetősége az általa szedett vérhígítótól függetlenül fennállt és a tanúnak az orrcsonttörés keletkezésével összefüggésben előadott vallomása szakértői módszerekkel nem cáfolható. A releváns okirati bizonyítékokat a Be. 301.§-a szerint ugyancsak a tárgyalás anyagává tette, azokkal kapcsolatban az észrevételezés és indítványtétel lehetőségét biztosította.

A Fővárosi Törvényszék a teljes körű bizonyítást követően beszerzett bizonyítékokat ítéletében iratszerűen megjelölte, majd azokat maradéktalanul, a Be. 78.§ (3) bekezdésében írtaknak megfelelően, egyenként és összességükben, a logika szabályainak megfelelően értékelte.

A vádlott személyi körülményei körében tett ítéleti megállapításokat a másodfokú bíróság a vádlott másodfokú nyilvános ülésen előadott, az eljárás adataival nem cáfolható nyilatkozata alapján az ítélet tábla annyiban pontosítja, hogy a vádlott jelenleg nem dolgozik, megélhetését tartalékaiból, illetve a tulajdonában lévő üzlethelyiség bérbe adásából származó havi 350.000,- Ft jövedeleméből biztosítja.

A Fővárosi Törvényszék által részben mérlegelés útján megállapított történeti tényállás kis mértékben hiányos. Az 1.) tényállási pont vonatkozásában kiegészítendő a magánindítvány joghatályos voltának megítélése szempontjából releváns további adatokkal, a 2.) tényállási pont esetében a magánlaksértés vonatkozásában előterjesztett magánindítványra utalással, a sértett nyaki sérülésének mélységével, valamint a sértett egy további nyolc napon túl gyógyuló sérülése bekövetkezésének reális lehetőségével. Ezen túlmenően észlelte az ítélet tábla azt is, hogy az elsőfokú bíróság ítéletszerkesztési hiba folytán a tényállásában a megállapított tények alapján levont jogi következtetéseket is elhelyezett, amikor a negyedik oldal utolsó és az ötödik oldal harmadik és a hatodik oldal második bekezdésében azt rögzítette, hogy a vádlottat a és a sértettek vonatkozásában nyolc napon túl gyógyuló sérülések okozásának szándéka vezette. A következetes ítélkezési gyakorlat szerint a bíróság tényfelderítési kötelezettsége kiterjed minden, a büntetőjogi elbírálás szempontjából lényeges, releváns jelenségre. Az ennek eredményeként az ítéleti tényállás személyi és történeti részében rögzített ténymegállapítások tehát nem kizárólag fizikai jellegű külső történések, de ún. belső történések, tudati tények is lehetnek. E tudattartalom ténybeli megállapítását azonban határozottan el kell különíteni a bíró ítélkezési tevékenységének másik alapvető területétől, a megállapított tények jogi értékelésétől: a büntetőjogi felelősség kérdésében történő döntéstől, a cselekmény minősítésétől és a büntetés kiszabásától. Míg ugyanis az előbbi esetben a különböző tartalmú bizonyítékok egybevetésére, megszerzésük törvényességének vizsgálatára, valóságtartalmuknak, bizonyító erejüknek a logika szabályai szerinti mérlegelésére, ennek eredményeként tények megállapítására kerül sor, addig a jogi értékelés a valónak már elfogadott fizikai és tudati tényeknek a jogi normával történő egybevetése, a törvény szövegének való megfeleltetése. A bíróság előző tevékenységéről

ítéletének bizonyítékokat mérlegelő részében, míg az utóbbiról annak jogi indokolásában ad számot. A pontos elhatárolhatóság érdekében követelmény az, hogy a bírói ténymegállapítások sem a fizikai, sem pedig a tudati tények vonatkozásában ne jogi fogalmak, a törvény általános, illetve különös részében szereplő, vagy a jogtudomány és a joggyakorlat által értelmezett jogi kategóriák (szándékosság, gondatlanság, különös kegyetlenség, szándékerősítő jelenlét stb.), hanem konkrét tények, cselekmények legyenek. A megkülönböztetés gyakorlati jelentőségét az adja, hogy az elsőfokú bíróság - akár külső, akár tudati tényeket érintő - ténymegállapító tevékenysége a másodfokú eljárásban csak a Be. 352. § (1) bekezdésének a) és b) pontjában írt kereteken belül orvosolható, a megállapított tények jogi értékelését illetően azonban ilyen kötöttség nem áll fenn. (BH.2005.167., EBH.2011.2388.)

A fentiekre tekintettel az elsőfokú ítélet a Be. 351.§ (2) bekezdés b) pontjának II. fordulatában írt okból megalapozatlan. Tekintettel azonban arra, hogy e lényeges adatokkal az elsőfokú bíróság által beszerzett és elfogadott bizonyítékok és az azokat tartalmazó iratok alapján a tényállás maradéktalanul kiegészíthető, e hiányosság a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján a másodfokú eljárásban is orvosolható volt az alábbiak szerint:

Az ítélet 4. oldal 3. bekezdésének utolsó mondatrészét a sértett nyomozás során 2014. május 09. napján tett tanúvallomása (nyom.ir. 155.o) alapján kiegészíti és megállapítja, hogy:

„....., a zaklatását a gyermekei és az ő sérelmére történt testi sértés büntette miatt indult nyomozásban már a 2014. május 09. napján történt tanúkihallgatása során a nyomozó hatóságnak feltárta, majd 2014. június hó 12. napján történt folytatólagos kihallgatása során - a cselekmény magánindítványra üldözhetőségéről első ízben történt kioktatását követően - a sérelmére történt zaklatás vétsége miatt a vádlott ellen magánindítványt terjesztett elő.”

Az ítélet 4. oldalának utolsó bekezdésének második mondatából az *„...azzal a szándékkal, hogy a kés által okozott vágásokkal nyolc napon túl gyógyuló sérüléseket okozzon neki.”* mondatrészt, míg az ítélet 5. oldal 3. bekezdés harmadik mondatából az *„....., azzal a céllal, hogy neki is nyolc napon túl gyógyuló sérülést okozzon.”* mondatrészt kirekeszti és azokat a jogi indokolás részének tekinti.

Az ítélet 5. oldal 7. bekezdés második mondatának első mondatrészét a kiegészítő orvosszakértői vélemény alapján (nyom.ir. 259.o) a sérülés mélységére való utalással kiegészíti és akként állapítja meg, hogy:

„A tapétavágó késsel történt támadás következtében a nyak jobb oldalán a csecsnyúlvány alatt 5 centiméteres, 1 cm mély metszett sérülést szenvedett el, ...”

Az ítélet 6. oldal 2. bekezdését a vonatkozó orvosszakértői vélemény alapján (nyom.ir. 279.o) kiegészíti, a jogi indokolásra tartozó mondatrészeket kirekeszti, az azok alapjául szolgáló ténykörülményekkel a tényállást kiegészíti és akként rögzíti, hogy:

„A .. bal arcfelét érő közepes mértékű direkt erőbehatással okozott metszett sérülés kapcsán fennállt a pofa oldalsó részén a szájüreg megnyitásával járó nyolc napon túl gyógyuló sérülésnek, a bal fülkagyló felső részét a belső felszínen ért közepes mértékű direkt erőbehatással okozott metszett sérülés kapcsán a fülkagyló porca nyolc napon túl gyógyuló sérülésének, a bal kéz hátán a II-es ujj fesztűző felszínét ért közepes erejű direkt erőbehatással okozott metszett sérülés kapcsán az ín, és szalag, illetve az ízület megnyílásával járó nyolc napon túl gyógyuló sérülésnek, a hajas fejbőr bal oldalának tompa, közepes mértékű erőbehatással létrehozott repesztett sebzése

kapcsán a nyolc napon túl gyógyuló minimálisan közepes mértékű agyrázkódás, míg a hasa felé irányzott szúrás következtében a hasi terület nyolc napon túl gyógyuló sérülése bekövetkezésének reális lehetősége."

Az ítélet 6. oldal harmadik bekezdését követően a tényállást a sértett nyomozás során 2014. június 12. napján tett tanúvallomása (nyom.ir. 163.o) alapján kiegészíti és megállapítja, hogy:

„sértett a sérelmére történt magánlaksértés büntette miatt a vádlott ellen a 2014. június hó 12. napján történt tanúkihallgatása során magánindítványt terjesztett elő."

Az ekként kiegészített tényállás már hiánytalan, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt megalapozatlansági okoktól, a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így a Be. 351.§ (1) bekezdése alapján irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A bizonyítékok értékelésével kapcsolatban megállapítható, hogy a törvényszék indokolási kötelezettségének is kellő részletességgel és alapossággal tett eleget. Számot adott valamennyi bizonyítékról, bemutatta a vádlott és a tanúk vallomásait, azok ellentmondásait, a szakértői véleményeket és a releváns okirati bizonyítékok tartalmát. Ítéletének 15-16. oldalán a bizonyítékok Be. 78.§ (3) bekezdésében írtak szerinti elemzése körében, részletesen, logikus érvek mentén tért ki arra, hogy a mely bizonyítékot és miért fogadott el, a vádlotti védekezést mely részben és milyen okból vetette el. Megállapításaival a másodfokú bíróság is maradéktalanul egyetértett. A sértett és családja irányába intézett, az életük kioltására irányuló fenyegető kijelentések elhangzása kapcsán a sértett tanúvallomását, de az érdektelennek tekinthető a tanúk vallomása is alátámasztotta, miközben - amint arra az elsőfokú bíróság a figyelmet maga is felhívta - a vádlott ismerősi körébe tartozó a tanú vallomása sem cáfolta. A 2. pontban írtak tekintetében a sértettek egybehangzó, az eljárás egyéb adataival (rendőri jelentés, szemle jegyzőkönyv, orvosszakértői vélemény, a tanúvallomása) aggálytalanul alátámasztott vallomásai alapján a tényállás ugyancsak kétséget kizáró módon megállapítható, a vádlott ellentmondásos, a sértettek támadására hivatkozó védekezése pedig aggálytalanul elvethető volt.

A fenti bizonyítékokkal szemben a vádlotti védekezés elfogadását célzó, a vádlott részbeni felmentésére irányuló védői érvelések, valójában az elsőfokú bíróság bizonyíték értékelő tevékenységét támadják, ezért a tényállás megalapozottsága mellett a másodfokú eljárásban a Be. 352.§ (3) bekezdésében írtakra figyelemmel eredményre nem vezethettek.

A törvényszék az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, cselekményeinek minősítése is törvényes. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában írtakra figyelemmel megjegyzendő az is, hogy az eljárás tárgyát képező cselekményekre kivétel nélkül a Btk. 2013. július 01. napján történt hatályba lépését követően került sor, a cselekmények a jelenleg hatályos törvény alapján sem bírálandóak el enyhébben, így az elbírálás alapját a Btk. 2.§ (1) bekezdése alapján a főszabály szerint irányadó elkövetéskori büntető törvény képezte. A jogi minősítés tárgyában az ítélet 16-17. oldalán kifejtettek, mindösszesen azzal egészítendőek ki, hogy a ellen intézett, kaszáló mozdulatokkal végrehajtott támadás során, a segítségére siető és őt testével védeni igyekvő élete kioltására irányuló vádlotti szándék kizárható. A védő fellebbezésében kifejtettek figyelemmel a magánlaksértés vonatkozásában utalni kell arra, hogy a vádlott az ingatlanba az irányadó tényállás szerint is a nyitott ajtón, erőszakmenetesen hatolt be, büntetendőségének alapját a sértett akarata ellenére való bemenetel és bent maradás, továbbá az éjjel, felfegyverkezve történt elkövetés teremtette meg. A zaklatás kapcsán megjegyzendő továbbá az is, hogy a sértett e tekintetben is következetes vallomásán alapuló és a másodfokú

eljárásban is irányadó tényállás szerint a vádlott és a sértett között az elkövetéskor hatályos a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959.évi IV. törvény 685/A.§-a szerinti élettársi kapcsolat a néhány napos együttélésük ellenére sem állt fenn, így a cselekmény súlyosabb minősítésére nincs alap.

A törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket jórészt helyesen tárta fel, azonban a vádlott idősebb kora ellenére büntetlen előélete - figyelemmel a sértetti kör azonosságára és arra, hogy azok alapját az őt érzelmileg mélyen érintő ugyanazon személyes és vagyoni sérelem képezte - az enyhítő körülmények köréből nem mellőzhető, de az sem, hogy a bűnhalmazatban álló bűncselekmények közül éppen a legsúlyosabb - életveszélyt okozó testi sértés büntette - de a további testi épség elleni bűncselekmények is kísérleti szakban rekedtek. Nem hagyható figyelmen kívül az elsőfokú ítélet kihirdetését követő, a vádlottnak ugyancsak nem felróható, további egy évet meghaladó időmúlás, és a cselekmények vádlotti nyilatkozatokban tetten érhető megbánása sem, csakúgy, mint az a körülmény, hogy az eljárás hatálya alatt egy évet - szigorú végrehajtási körülmények között - előzetes letartóztatásban töltött. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés - bár nemét tekintve megfelelő - mértéke eltúlzott, nem igazodik a vádlott terhére rótt bűncselekmények konkrét tárgyi súlyához és a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességhez, annak jelentős enyhítése indokolt. Ezért az ítélőtábla a vádlott szabadságvesztés büntetését - az ezirányú védői indítványt osztva - az enyhítő körülmények kiegészítésére is figyelemmel a törvényi minimumban, 2 évben, meghatározott tartamban állapította meg, azzal, hogy a büntetés neve helyesen a Btk. 33.§ (1) a) pontja alapján szabadságvesztés.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatának a Btk. 37.§ (2) bekezdés a) pontja alapján börtönben történt meghatározása törvényes. A vádlott idősebb korára, büntetlen előéletére, rendezett életvitelére, a vádlott egészségi állapotára és a cselekmények indító okára - mint összességükben különös méltánylást érdemlő körülményekre - figyelemmel a másodfokú bíróság a Btk. 38.§ (3) bekezdése alapján akként rendelkezett, hogy a vádlott a büntetés fele részének a kitöltését követően feltételes szabadságra bocsátható.

A bevándorolt szír állampolgárral vádlottal szemben alkalmazott közügyektől eltiltás a Btk. 61.§ (1) bekezdés alapján szükséges, annak tartama ugyanakkor ugyancsak eltúlzott, ezért azt az ítélőtábla a szabadságvesztéshez igazodva mérsékelte és a Btk. 62.§ (1) bekezdésében írt keretek között, ugyancsak két évben határozta meg.

Az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításával, a bűnjelekkel és a bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezések a hivatkozott jogszabályhelyek szerint törvényesek, azonban a bűnjeljegyzék 1. tételszáma alatti üveg minta és a 2. tételszáma alatti törött üvegnyak vonatkozásában elkobzásnak a Btk. 72.§ (1) bekezdés a) pontja és a Btk. 72.§ (3) bekezdése alapján nincs helye. E tárgyak nem a vádlott tulajdonát képezték, értéktelenek, kiadásuk iránt igényt senki nem jelentett be, ezért a másodfokú bíróság elkobzásuk mellőzése mellett, a Be. 155.§ (1) bekezdése alapján a lefoglalásukat megszüntette és a Be. 155.§ (8) bekezdése alapján a magsemmisítésüket rendelte el.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 10.B.88/2015/38. számú ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben az elsőfokú ítéletet - a tényállás kisebb pontosítása és kiegészítése mellett - a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helyben hagyta.

A Be. 381.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett a másodfokú bírósági eljárásban tolmácsdíj címén felmerült bűnügyi költség viseléséről és megállapította, hogy azt - miután felmerülésére azért került sor, mert a vádlott a magyar nyelvet nem ismeri - a Be. 339.§ (1) bekezdése alapján az állam viseli.

Budapest, 2017. év február hó 23. napján

. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Dr. Szalai Géza s.k.
előadó bíró

Zeöldné Dr. Király Anita s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2016. január 13. napján kelt 10.B.88/2015/38. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.122/2016/12. számú ítéletével 2017. év február hó 23. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2017. év február hó 23. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke